

[Udenrigsministeren.]

i Tysklands fremtidige mellemfolkelige retsstilling. Regeringen er af den opfattelse, at det nu, snart 10 år efter den anden verdenskrigs afslutning, må være en naturlig følge af den stedfundne politiske udvikling, at Vesttysklands status normaliseres, så at forbundsrepublikken som suveræn stat kan træde ind i Vestens samarbejde for fred og sikkerhed.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige nogle ord med henblik på det dansksindede mindretal i Sydslesvig. I Tysklands optagelse i kredsen af demokratiske lande ser vi en bekræftelse af forbundsrepublikkens bekendelse til de idealer, der har fundet udtryk i Bruxellesstraktaten af 1948 og i den nordatlantiske traktat af 1949. Det vil erindres, at de kontraherende lande heri giver udtryk for deres tro på de fundamentale menneskerettigheder, menneskets værdighed og værdi, og på de andre idealer, som proklameredes i pagten for De Forenede Nationer, samt for deres beslutning om at styrke og bevare de demokratiske principper og den personlige og politiske frihed. Danmark har ofte haft lejlighed til at give udtryk for sin fulde tilslutning til disse grundsætninger; de er i overensstemmelse med dansk tradition, og de må efter vor opfattelse være ledende, også når det gælder den hensyntagen, der skyldes et nationalt mindretal. At dette for os ikke blot er ord, har vi vist i praksis ved vor frisindede mindretalspolitik overfor det tysksindede mindretal i Nordslesvig.

Vi håber, at demokratiet i Tyskland vil vinde i styrke ved Tysklands optagelse i den demokratiske landekreds og dets tilslutning til de principper, som ligger til grund for disse landes samfundsopfattelse og livssyn. Danmark ønsker et godt forhold til alle lande, og ikke mindst til vort naboland Tyskland, baseret på gensidighed. Et gensidigt godt forhold mellem de to lande kan også kun være i Tysklands interesse. Det er derfor regeringens håb, og jeg nærer ingen tvivl om, at håbet deles af alle i det høje ting, at Tyskland vil vise samme forståelse af den betydning, en frisindet mindretalspolitik her vil kunne have, så at det dansksindede mindretal i Sydslesvig får mulighed for at opnå en rimelig repræsentation i den slesvig-holstenske landdag og leve sit

liv på dansk kulturgrundlag; som udtalt i den redegørelse, statsministeren den 5. oktober gav her i tinget, vil det være i gensidig interesse, at de to mindretal i konsekvens af demokratiske grundsætninger får frie og lige vilkår at virke under.

Det ene hovedspørgsmål under forhandlingerne på Londonkonferencen, som jeg nys har omtalt, var altså spørgsmålet om at give Vesttyskland suveræniteten tilbage. Det andet er spørgsmålet om et tysk bidrag til det vesteuropæiske forsvarssystem, og jeg skal nu omtale hovedlinierne i den ordning, de ni deltagende magter opnåede enighed om i denne henseende.

1) Bruxellesstraktaten, hvis væsentligste formål er deltagerlandenes kollektive sikkerhed, skal styrkes og udvides, for at den, som det hedder i slutakten fra Londonkonferencen, kan blive et mere effektivt samlingspunkt for europæisk integration. Bruxellesorganisationen eller Den vesteuropæiske Union, som den nok vil blive kaldt i fremtiden, vil få til opgave at føre kontrol med deltagerlandenes rustninger, herunder omfanget af de væbnede styrker, fremstilling af krigsmateriel, det militære forsyningsvæsen o. s. v. Bruxellesstraktatens konsultative råd, der består af landenes udenrigsministre, og som udgør vestunionens øverste organ, omdannes til et råd med besluttende myndighed.

2) Atlantpagtorganisationens maskineri vil blive styrket, navnlig derved, at alle styrker fra NATO-landene, som er stationeret på kontinentet, stilles under den europæiske øverstkommanderendes ledelse, dog med undtagelse af sådanne styrker, som NATO har anerkendt eller vil anerkende som egnede til at forblive under national kommando. Den europæiske øverstkommanderende vil få større indseende end hidtil med hensyn til placering og operativ anvendelse af de forskellige landes forsvarstyrker. Der vil finde integrering sted af tropper i det omfang, det er foreneligt med den militære effektivitet. Den europæiske øverstkommanderende får udvidede beføjelser med hensyn til at kontrollere landenes militære forsynings-tjeneste. Dette betyder, at den øverstkommanderende f. eks. kan stoppe for visse tilførsler til et land, der måtte gøre sig skyldig i misbrug af de militære styrker. Endelig får den øverst-